



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 313/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Pirhoňom, Cyklistická 15, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a na súdnu a inú právnu ochranu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Tos 35/2013 zo 17. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2014, resp. poštou 5. marca 2014 doručená sťažnosť M. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv „na ochranu osobnej slobody“ podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 35/2013 zo 17. decembra

2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 161/2013 zo 4. decembra 2013 (ďalej „aj uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp/83/2013 zo 4. júna 2013 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku na základe uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, oddelenia všeobecnej kriminality Bardejov sp. zn. ČVS: ORP-26/OVK-BJ-2013 z 1. júla 2013, ktorým bolo proti nemu vznesené obvinenie za spolupáchateľstvo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi „*podľa § 20 k 172 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona*“.

Dňa 5. novembra 2013 sťažovateľ požiadal opätovne o prepustenie z väzby na slobodu a jeho žiadosť bola 21. novembra 2013 predložená okresnému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 2 T 161/2013 zo 4. decembra 2013 rozhodol o zamietnutí jeho žiadosti. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 35/2013 zo 17. decembra 2013 tak, že jeho sťažnosť zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného poukazuje na to, že *«dôvody... vzatia do väzby spočívali v dôvodnej obave, že ujdem alebo sa budem skrývať, aby som sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu (5 71 odsek 1 písm. a) Trestného poriadku) a v dôvodnej obave, že budem pokračovať v trestnej činnosti pokračovať (§ 71 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku). Existencia väzobného dôvodu podľa § 71 odsek 1 písm. a) Trestného zákona, teda uvalenie útekovej väzby, má byť podľa súdu daná tým, že mi hrozí vysoký trest odňatia slobody. Existencia väzobného dôvodu podľa § 71 odsek 1 písm. c) Trestného zákona, teda uvalenie preventívnej väzby, má byť daná tým, že som konzumentom drog, ktoré neužívam sám, ale aj s obvineným M. A. Táto skutočnosť má podľa názoru súdu odôvodňovať obavu, že v prípade môjho ponechania na slobode, by som mohol páchať ďalšiu trestnú činnosť obdobného charakteru. Len na základe týchto skutočností sudca pre prípravné konanie rozhodol o mojom vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 odsek 1 písm. a) a písm. c)*

Trestného poriadku. Dôvody útekovej a preventívnej väzby neboli počas ďalšieho konania voči mojej osobe rozšírené.

Krajský súd... Dôvody útekovej väzby založil predovšetkým na hrozbe vysokého trestu, ktorý mi v prípade uznania viny hrozí a to v rozmedzí od desiatich do pätnástich rokov (podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona). Existenciu ďalších dôvodov oprel len o konštatovanie, že pred vzatím do väzby som sa mal zdržiavať aj v mieste trvalého bydliska, v mieste prechodného bydliska, ako aj v mieste podnikania ako aj tým, že som mal pracovne cestovať. Dôvody preventívnej väzby... sú dané samotnou povahou stíhanej trestnej činnosti, keďže som mal prechovávať množstvo omamnej a psychotropnej látky niekoľkonásobne prevyšujúcej množstvo stanovené zákonodarcom pre osobnú potrebu (do 10 obvykle jednorazových dávok). Podľa súdu doposiaľ vykonané dokazovanie naznačuje, že som sa mal konania, ktoré je právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin dopustiť opakovaním. Z tohto dôvodu mal súd za to, že nemôže neprihliadnuť na povahu stíhanej trestnej činnosti spočívajúcu v prechovávaní tzv. tvrdých drog v rozsahu niekoľkonásobne prekračujúcom osobnú spotrebu, ktorá je považovaná za vysoko spoločensky závažné protiprávne konanie, čo zákonodarca vyjadril aj vo vysokej trestnej sadzbe, ktorá páchatelom v prípade uznania viny hrozí. Krajský súd... tak v podstate aj dôvod preventívnej väzby založil výlučne na hrozbe vysokého trestu, ktorý mi hrozí v prípade uznania viny. Súd nepreukázal existenciu žiadnej inej skutočnosti, ktorá by mohla odôvodniť útekovú a preventívnu väzbu v mojom prípade.

Z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vyplýva, že musí v prvom rade, a to ešte predtým, než sudca skúma výšku trestu, ktorá obvinenému s prihliadnutím na právnu kvalifikáciu trestného činu, z ktorého je obvinený, hrozí, existovať dôvodná obava z úteku alebo skrývania sa obvineného za účelom vyhnutia sa trestnému stíhaniu alebo trestu. Súd teda musí mať v prvom rade na základe určitých skutočností preukázanú dôvodnú obavu z úteku alebo skrývania sa, a následne túto svoju obavu podporiť existenciou hrozby vysokého trestu. Táto prvotná podmienka je pritom conditio sine qua non, teda musí existovať v každom prípade útekovej väzby. Následne zákonodarca demonštratívne vymenúva dôvody, ktoré môžu podporiť dôvodnosť tejto obavy z úteku alebo skrývania sa obvineného a medzi nimi aj hrozbu vysokého trestu.

Len samotná trestná sadzba za skutok, z ktorého som obvinený, bez prihliadnutia na moju osobu, nemôže byť dôvodom pre existenciu väzby. Súd v predmetnom uznesení odôvodnil existenciu väzobného dôvodu pre útekovú väzbu výškou hroziaceho trestu a neuviedol žiadne relevantné skutočnosti odôvodňujúce obavu úteku alebo skrývania sa v mojom konkrétnom prípade. Nie sú preto naplnené podmienky na vzatie do väzby a preto je napadnuté uznesenie v rozpore so zákonom.

Súd nepreukázal existenciu relevantných skutočností, ktoré by zakladali dôvodnú obavu že ujdem alebo sa budem skrývať. Naopak, v písomnom odôvodnení sťažnosti som preukázal, že moje pomery svedčia o tom, že mojou snahou počas pobytu na slobode je plniť si všetky pracovné a rodinné, či partnerské povinnosti. Je mojím primárnym záujmom venovať sa plneniu týchto povinností a zároveň z tohto dôvodu mám záujem plniť si všetky povinnosti týkajúce sa trestného konania. Z trestného spisu vyplýva, že doposiaľ som pri vyšetrení trestného činu, z ktorého som obvinený, v plnej miere spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Nemožno preto hovoriť o žiadnom mojom konaní alebo správaní sa, ktoré by odôvodňovalo obavu úteku alebo skrývania sa. Súd žiadnym spôsobom nepreukázal to, že by jeho dôvodná obava z môjho úteku, alebo skrývania sa mala základ v mojom doterajšom správaní sa po spáchaní trestného činu. Je zrejmé, že zo žiadneho môjho konania nemôže vyplývať dôvodná obava z úteku alebo skrývania sa.

S týmto mojim názorom sa plne stotožňuje aj judikatúra a doktrinálny výklad, teda splnenie podmienky v podobe hrozby vysokého trestu nemožno bez ďalšieho považovať za skutočnosť, ktorá by sama o sebe, bez existencie iných podmienok a okolností odôvodňovala útekovú väzbu. Doktrinálny výklad (Minárik, S. a kol.: Trestný poriadok - stručný komentár. Bratislava: Iura Edition, 2006, s. 235) túto skutočnosť formuluje jednoznačne: „Pri posudzovaní tejto skutočnosti možno vysoký trest považovať za dôvod väzby len za predpokladu zistenia niektorej ďalšej konkrétnej skutočnosti týkajúcej sa najmä osoby páchatel'a alebo okolnosti prípadu, ktoré v súvislosti s predpokladanou citeľnou sankciou odôvodňujú obavu z úteku. Ak existuje iba tento dôvod väzby, obvineného možno ponechať na slobode alebo prepustiť na slobodu za podmienok uvedených v § 80 alebo 81 Trestného poriadku, t.j. na základe záruky, sľubu, dohľadu, alebo peňažnej záruky.“ Tento názor je rozvedený a odôvodnený (Šámal, P. a kol.: Trestní rád, komentár - díl 1. Praha: C. H. Beck, 2005, s. 456) nasledovne: „Väzba obvineného, ktorému hrozí

vysoký trest, je odôvodnená v zmysle § 67 písm. a) (obdobne k § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku) len za predpokladu zistenia niektorej ďalšej konkrétnej skutočnosti týkajúcej sa najmä osoby páchatel'a alebo okolností prípadu, ktoré v súvislosti s predpokladanou citeľnou sankciou odôvodňujú obavu z úteku (R 64/1992). V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že ani Ústavný súd Českej republiky neakceptuje názor, podľa ktorého hrozba vysokého trestu je tou konkrétnou skutočnosťou uvedenou v zákone, ktorá by zakladala obavu z konania podľa § 67 písm. a) (obdobne k § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku). Tento názor totiž odporuje dikcii zákona i zmyslu predmetného väzobného dôvodu, nakoľko hrozba vysokého trestu musí v prvom rade viesť - na základe konkrétnych skutočností - k dôvodnej obave, že obvinený utečie, alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu. Inými slovami, samotná hrozba vysokého trestu nie je konkrétnou skutočnosťou zakladajúcou obavu z konania podľa citovaného ustanovenia TrR. Pokiaľ by to tak skutočne bolo - čo však TrR nepripúšťa - muselo by - dovedené ad absurdum - platiť, že v akomkoľvek prípade hrozby vysokého trestu by u obvineného bola daná existencia útekového väzobného dôvodu, a to bez nutnosti ďalšieho podrobnejšieho skúmania (porovn. ÚS 8/2002-n)." Z uvedeného právneho názoru jasne vyplýva, že samotná hrozba vysokého trestu nie je dôvodom pre útekovú väzbu, ale je len predpokladom, na základe ktorého možno skúmať ďalšie správanie obvineného, ktoré by mohlo vyvolať obavu z úteku alebo skrývania sa. Len samotná trestná sadzba za skutok, z ktorého som obvinený, bez prihliadnutia na moju osobu, nemôže byť dôvodom pre existenciu väzby. Nakoľko však súd v predmetnom uznesení odôvodnil existenciu väzobného dôvodu pre útekovú väzbu (a rovnako tak aj pre preventívnu väzbu) len výškou hroziaceho trestu a neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce obavu úteku alebo skrývania sa v mojom konkrétnom prípade (a rovnako tak ani skutočnosti odôvodňujúce obavu, že v trestnej činnosti budem pokračovať), nie sú v mojom prípade naplnené podmienky na vzatie do väzby a preto je napadnuté uznesenie v rozpore so zákonom.

Dôvodmi existencie, trvania a opodstatnenosti preventívnej väzby sa Krajský súd... rovnako náležité nevysporiadal. Dôvody preventívnej väzby založil opätovne len na samotnej povahe stíhanej trestnej činnosti...

Uvedeným postupom Krajský súd... porušil moje základné právo vyplývajúce z čl. 17 odsek 1, odsek 2 a odsek 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd... zároveň porušil moje právo garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy..., keď napadnuté uznesenie, ktorým zamietol moju sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov o zamietnutí mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, náležité neodôvodnil, a teda vydal nezákonné rozhodnutie a porušil moje právo na prístup k súdu. Súd sa totiž vôbec nevysporiadal s argumentmi o nedostatočnosti hrozby vysokého trestu ako rozhodujúcej skutočnosti, ktorá by mala odôvodniť moju tak útekovú ako aj preventívnu väzbu. Súd žiadnym spôsobom nevyvrátil moju argumentáciu. Súd sa mojou náležite odôvodnenou obranou vôbec nezaoberal, čím jednoznačne porušil moje právo na prístup k súdu ustanovené v čl. 46 ods. 1 ústavy...».

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Krajský súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 35/2013-861, Uznesením zo dňa 17. 12. 2013, porušil právo M. R. na ochranu osobnej slobody zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy... a jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy...

Uznesenie Krajského súdu... vydané dňa 17. 12. 2013, sp. zn. 4 Tos 35/2013-861, sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Prešove vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd... je povinný zaplatiť M. R. primerané finančné zadostučinenie v sume 30.000,- EUR... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť M. R. trovy konania pred ústavným súdom...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade krajského súdu ako väzobného súdu rozhodujúceho v prípravnom trestnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 113/08, II. ÚS 465/2011 a II. ÚS 238/2012). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 582/2011), a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že rozhodnutie krajského súdu, ktoré sťažovateľ sťažnosťou napadol, je rozhodnutím, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby, t. j. je výsledkom konania a rozhodnutia o väzbe [§ 72 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku]. V tomto prípade preto nešlo o rozhodovanie vo veci samej, teda o vine a treste, resp. o trestnom obvinení.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. II. ÚS 151/09, II. ÚS 582/2011), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy vecne nevzťahuje.

Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu o väzbe a namietaným porušením označených článkov ústavy, je sťažnosť sťažovateľa

v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv a slobôd postupom a napadnutým uznesením krajského súdu preto, že *„odôvodnil existenciu väzobného dôvodu pre útekovú väzbu (a rovnako tak aj pre preventívnu väzbu) len výškou hroziaceho trestu a neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce obavu úteku alebo skrývania sa v mojom konkrétnom prípade (a rovnako tak ani skutočnosti odôvodňujúce obavu, že v trestnej činnosti budem pokračovať), nie sú v mojom prípade naplnené podmienky na vzatie do väzby a preto je napadnuté uznesenie v rozpore so zákonom...“*, a tiež že krajský súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

Vychádzajúc zo svojej stabilnej judikatúry ústavný súd zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na

kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môže byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto neposudzuje správnosť procesného postupu či skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07). Do jeho právomoci v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej moci s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05). Z uvedeného okrem iných dôsledkov vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom (napr. III. ÚS 68/08).

Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľa a dôvody rozhodnutia uvedené v napadnutom uznesení krajského súdu a zistil, že nie sú dôvodné. Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby a neprijal ponuku peňažnej záruky ako náhradu väzby v ústavne akceptovateľnej miere (svoje právne a skutkové závery

prezentoval na strane 3 až strane 6 svojho rozhodnutia), keď vychádzal najmä z relevantnej právnej úpravy (Trestného poriadku) a zameril sa aj na okolnosti majúce podstatný vplyv na rozhodovanie o dôvodnosti trvania väzby sťažovateľa, a to tak väzby útekovej, ako aj väzby preventívnej, a ústavný súd nezistil, že by právne závery krajského súdu o existencii zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku odporovali zásadám právnej a formálnej logiky a boli zjavne jednostranné a arbitrárne, ako sa domnieva sťažovateľ, ak medzitým bolo tiež konštatované, že 13. novembra 2013 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bardejov na sťažovateľa obžalobu.

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, preto jeho sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. I. ÚS 354/2010 a III. ÚS 1/2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014